

[H. Chr. Petersen.]

nerne tog Fart. Det har altsaa i den By, jeg tilhører, været en Velsignelse at faa disse Restriktioner bort, thi Restriktioner bør kun bibeholdes, naar de er absolut, strengt nødvendige.

Jeg har hørt meget i Dag, som har forbavset mig. Men jeg hørte med særlig Forbavselse den højtærede Indenrigsminister profetere, at der vilde ske en Stigning i Ejendomspriserne paa 20 Mill. Kr. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: 200 Mill. Kr.). 200 Mill. Kr.! Ja, jeg turde ikke engang tage saa stort et Tal i min Münd. Jeg maa sige, at jeg har ikke mærket, at der i Odense skulde være sket nogen Stigning i Anledning af Restriktionernes Ophævelse. Men det maa jo være særlige københavnske Forhold, der gør sig gældende, og det skal jeg ikke komme ind paa.

Forholdet mellem Ejer og Lejer er i Odense, som det skal være; og naar denne Dag er overstaaet og Lovforslaget er forkastet, saa vil der her — det skal De saamænd faa at se — ske akkurat det samme. Alle disse forfærdelige Frygteligheder udebliver ganske simpelt, og de, der har troet, at de kunde faa sig en lille politisk Gevinst her, vil opdage, at de har taget sørgeligt fejl; de skal bare se, hvor de tager fejl. I Odense troede de akkurat det samme, og dér mistede de to Mandater paa næste Valgdag, det var Resultatet. Jeg tror derfor, Spekulationen er forkert. Det, der skal ske — den Regel vil jeg i hvert Fald være med til at følge —, er, at alle Restriktioner skal bortfalde, hvor de paa nogen Maade kan det. Jeg ved godt, at man fra den anden Side ønsker saa mange Restriktioner som vel muligt. Men jeg siger til de Herrer, at det er en Fejl for Samfundets Skyld; vil man det heles Vel, skal man saa vidt muligt lade Livet pulsere roligt og fornuftigt, saa skal De se, saa gaar det meget bedre, saa kommer det private Initiativ til. Hvis De i Dag indførte Restriktioner over hele København, hvem tror De saa vilde bygge her? Nej, skaf dem bort, saa skal De se, saa bliver der ogsaa Arbejde, der bliver Liv, og det er det, der skal frem i vort Samfund. Jeg vil derfor haabe, at Lovforslaget maa blive nedstemt, saa at vi kan komme ind i normale Tilstande. Det vil gavne ikke alene Grundejerne, det vil gavne alle Hjem.

Stensballe: Jeg vil gerne sige til det ærede 12te tingvalgte Medlem (Simonsen), at naar han taler om et hensygnende Fler-

tal, saa er det i hvert Fald ikke hensygnnet fra 1931, for da blev det forøget med 1.

Det ærede Medlem vil gøre gældende, at den Deputation, der var her forleden Dag, ogsaa udtalte sig om Boliger. Ja, det gjorde den, men jeg har nu noteret paa mit Referat, at det i og for sig ikke var dem, den interesserede sig for; det var ikke noget, der kunde gøre synderligt Indtryk, i hvert Fald ikke i den af det ærede Medlem omtalte Retning.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at der var husvilde endnu. Ja, det vil der sikkert altid være, saa det Spørgsmaal kan vi vist lade ligge her.

Den højtærede Minister hævdede, at naar der forelaa betydende Sager, saa maatte der foregaa Forhandlinger ogsaa i dette Ting, efter at de var gennemført i Folketinget. Ja, jeg har aldrig ment, at vi ikke skulde forhandle. Tingene er selvfølgelig pligtige til at forhandle, og det gør vi jo ogsaa altid her. Men naar den højtærede Minister ikke møder her med andre Argumenter end dem, han anvendte i Folketinget, og heller ikke fremkommer med andre Argumenter i det Udvalgmøde, vi holder — dér var Ministeren ikke til Stede, men fra Regeringspartierne Side blev der ikke fremført andre Argumenter end dem, vi kendte i Forvejen —, saa er der jo ingen Grund for os til at trække Forhandlingerne i Langdrag, saa meget mindre som det paa det Tidspunkt, da vi forhandlede, stod paa, at Rigsdagen skulde hjem allerede i Dag. Jeg vil aldrig nægte at gaa ind i Forhandling, det har jeg heller aldrig gjort, men jeg maa selv have Lov til at skønne over, om jeg mener, jeg kan yde noget i Forhandlingen. Mener jeg ikke, jeg kan det længere, maa jeg holde op.

Den højtærede Minister var stadig fornærmet over min Udtalelse om, at han selv vidste, at Statistikken ikke var rigtig. Den højtærede Minister ved dog vist godt, at i den Statistik, han henholder sig til, kommer man slet ikke ind paa, i hvilket Omfang de paagældende Lejligheder er moderniseret; selv om de er moderniseret og af den Grund kræver højere Husleje; indgaar de lige godt i Statistikken. Det var det, jeg gjorde opmærksom paa forleden Dag, og det behøver jeg derfor ikke at komme videre ind paa i Dag.

Endelig var den højtærede Minister saa elskværdig at spørge mig, hvorledes jeg har det med min Samvittighed med Hensyn til de Beslutninger, jeg har taget som Minister. Jeg kan svare den højtærede